

[Breckmann]

har gjort det fordelagtigt at låne penge til investeringer, noget, som har medført en hidtil uhørt byggeaktivitet og beskæftigelse på Færøerne – ja, bortset fra disse ændringer i vore ydre omstændigheder, som vi ikke kan takke os selv for, er der desværre ikke sket særlig stor økonomisk forandring til det bedre efter disse 500 dage.

Jeg har været og er også den første til at indrømme, at vi ikke kunne få Færøerne til at fungere efter det samme krampagtigt fastlåste økonomiske princip som her. Der er brug for maksimal fleksibilitet og vovemod, hvis man skal udnytte de svingende og varierende muligheder, som fiskeriet byder.

Denne risikovillighed har også tendens til at smitte af på andre aspekter af vort nationale liv, og det er en formildende omstændighed, at den støt voksende udlandsgæld trods alt modsvares af tilsvarende erhvervsinvesteringer, en privat opsparing, der ikke kender sin lige, en boligstandard uden sidestykke og en social fleksibilitet, der gør, at blot de færreste går rige i graven, fordi de arvede en formue, og at ingen ender sit liv i fattigdom, fordi de ikke fik jævnbyrdige chancer med andre til at forsøge sig i erhvervslivet.

De særegne økonomiske forhold, der har eksisteret på Færøerne de sidste 100 år, hvor man har overlevet imod al forventning herfra og måske endda imod al sund fornuft, har været en balancegang imellem det utænkelige og det umulige og er desværre ikke blevet fremmet af den årlige dommedagsrapport fra statsministeriet, der velment og pligtskyldigt bliver udsendt til pressens almindelige jubel og Færøernes årlige ydmygelse.

Hvad angår Færøernes forhold til Danmark, vil jeg igen denne gang udtrykke min tilfredshed med den velvillige og den bevislige imødekommenhed, som denne regering har tilkendegivet hele tiden i sin holdning til folkeflokkens politiske forsøg på at bringe orden i en række mellemværender, der nu er utidssvarende og bør ændres. Her har der altså været et sammenfald – tilfældigt eller bevidst – imellem vore to politiske linjer.

Bortset fra en foruroligende tendens til et landspolitisk overforbrug over lagtingets budget, der helst i kommende finansår skal afløses af en genoptagelse af sidste landsstyres politik, der afskaffede offentlig budgetlåntagning til at finansiere socialistiske let-

sindigheder, har denne landsstyrekoalition begået nogle brølere i en skattelovgivning, der gør det sværere for færøsk erhvervsliv at begå sig under vore vanskelige forhold, med et skattelovsindgreb, der ikke er bekendtgjort endnu, men som efter alt at dømme får tilbagevirkende kraft helt til 16. december i fjor, selv om dette helt er i strid med den grundlovssikrede retssikkerhed. Nå, men den sag er altså vort eget problem og det nuværende landsstyres skamplet.

Ellers har vi forstået, at der just i denne uge har været ført forhandlinger mellem repræsentanter for landsstyret og statsministeriet om bl.a. undergrunden og vist også et kommende bloktilskud. Som forventet, og som jeg før har forstået på statsministeren, er det svært at nå til enighed om en overtagelse af undergrunden, idet en direkte færøsk overtagelse af denne ville skabe præcedens over for Grønland, hvor man vil have både i pose og i sæk.

Både for Færøernes og Grønlands vedkommende foretrækker den danske regering en råstofordning, der ikke helt kan accepteres af Tinganes og det nuværende landsstyres lagtingsflertal.

Jeg har ellers noteret, at de fundamentalistiske republikaneres deltagelse i forhandlingerne i denne omgang ikke har fremmet sagen om en overtagelse af undergrunden. Personlig nærer jeg større forhåbninger til et bloktilskud, der vil forøge vort administrative og økonomiske selvansvar for egne anliggender for at gennemføre nogle sær færøske foranstaltninger på de områder, særlig i undervisnings-, sundheds- og socialektoren, hvor det er hårdt tiltrængt.

Disse foranstaltninger er stillet mig i udsigt i et stort antal svar på spørgsmål til danske fagministre, som jeg har henvendt mig til, og det skal de have tak for.

Udenrigspolitisk har dette år både for Danmarks og for Færøernes vedkommende været ligesom foregående. Danmark og Færøerne har haft fælles udenrigs- og forsvarspolitik både før og efter anden verdenskrig.

På dette felt har de sidste par år i folketinget givet os de største bekymringer. Jeg græmmes selv over, at hele forsvarspolitikken bliver nedværdiget gang på gang til den famøse fodnote af en socialistisk opposition, der altid ofrer sikkerhed og ansvar for en letkøbt irritation af det ansvarlige udenrigs-